

Fısıldayan Kaya

Robyn Carr

Çeviri
Emine Önkâl

 epsilon[®]

Bir

Mike Valenzuela güneş doğmadan çok önce uyanmış ve eşyalarını cipine yüklemişti. Los Angeles'a kadar çok yolu vardı, bu yüzden güne erken başlamak istiyordu. Körfez Bölgesi'ndeki trafik durumuna bağlı olarak, Virgin River'dan başlayan yolculuk muhtemelen 8 -10 saat sürecekti. Evi olarak kullandığı karavanı kilitledi. Karavan Jack'in işlettiği bar ve lokantaya ait arazide park edilmiş olduğu için, Mike her ne kadar bir sorun olacağını düşünmese de, Jack ve Preacher'ın karavana göz kulak olacaklarını biliyordu. Burada yaşamayı seçmesinin birçok nedeninden biri de buydu: Burası sakindi. Ufak, huzur dolu ve güzeldi; burada insanın aklını karıştıracak hiçbir şey yoktu. Daha önce hayatında Mike çok kez tam aksini yaşamıştı.

Daimi olarak Virgin River'a yerleşmeden önce, Mike defalarca Humboldt bölgesindeki dağ kasabasına avlanmak ve balık tutmak için, ya da hâlâ yakın olduğu eski denizci arkadaşlarıyla vakit geçirmek için buraya gelmişti. Eskiden Los Angeles Polis Müdürlüğü'nde Çeteler Bölümünde komiser muavini olarak görevliydi. Bu işi görev esnasında üç kurşunun hedefi olması ile sona ermiş ve kurşunların

vücudundan çıkarılması sırasında zor bir süreç geçirmişti. Preacher'ın besleyici yemekleri ve Jack'in karısı Mel'in omzuna uyguladığı fizik tedavi desteğine ihtiyaç duymuştu. Bu 6 aylık süre sonunda Mike olabileceği kadar iyileşmişti.

Virgin River'a yerleştikten sonra sadece bir kez evine gitmişti, o da anne babasını, kardeşlerini ve onların ailelerini ziyaret etmek için. Şimdi bir hafta kalmayı planlıyordu, bu sürenin birer gününü gidiş ve dönüş yolculuğuna ayırdıktan sonra kalan 5 gününü neşeli ve eğlenceli Meksikalılar arasında geçirecekti. Ailesinin geleneklerine göre bu süreç, dur durak bilmeyen bir kutlama halinde geçecekti. Annesi ve kız kardeşleri sabahtan akşama kadar yemek pişirecekler, erkek kardeşleri buzdolabını birayla dolduracaklar, aile dostları ve polis arkadaşları da onu görmeye geleceklerdi. Güzel vakit geçirmeyi umuyordu, uzun süren iyileşme döneminden sonra yuvaya dönüş için harika bir fırsat olacaktı bu...

Anayola çıkmalı 3 saat kadar olmuştu ki telefonu çaldı.

Virgin River'da cep telefonları çekmediği için duyduğu ses onu şaşırtmıştı.

"Alo," diye cevap verdi.

Jack, "Senden bir ricam var," dedi. Sesi sanki yeni uyanmış gibi çatlak çıkıyordu.

Herhalde Mike'in güneye doğru yola çıktığını unutmuştu.

Mike arabanın saatine göz attı. Saat daha 7 bile olmamıştı.

Gülerek, "Tabii, ben neredeyse Santa Rosa'ya vardım bile," dedi. "Bu nedenle Garberville'den geçerek bar için buz alıp getirmem pek kolay olmayacak, ancak..."

“Mike, konu Brie,” dedi Jack

Brie Jack’in en küçük kardeşi ve gözbebeğiydi. Mike için de gerçekten çok değerliydi. “Şimdi hastanede,” diye devam etti Jack.

Mike bir an direksiyon hâkimiyetini kaybetti. “Dur bekle,” dedikten sonra emniyetli bir yere park etti ve derin bir nefes aldı. “Anlat,” dedi.

“Dün gece saldırıya uğramış,” dedi Jack. “Tecavüze uğramış. Dövülmüş.”

Mike, “Olamaz,” dedi. “Sen ne diyorsun?”

Jack sözlerini tekrarlamadı, “Babam biraz evvel aradı, Mel ve ben toparlanıyoruz, hazır olur olmaz yola çıkacağız. Dinle, onun başına gelenleri incelerken bana yol gösterecek, kanunları ve kriminolojiyi iyi bilen birine ihtiyacım var. Bunu yapanı yakalayamamışlar, soruşturma başlatmaları lazım, değil mi?” dedi.

“Çok mu kötü?” diye sordu Mike.

“Babam çok detaya girmede, ama acilden çıktığını ve bir odaya alındığını biliyorum, sakinleştirici verilmiş, bilinci yarı açık, cerrahi bir müdahale yapılmamış. Birkaç telefon numarası yazabilir misin? Ve lütfen telefonunu açık tut, bir şey sorabilirim veya benzer bir şey için arayabilirim...”

“Tabii ki,” dedi Mike. “Numaraları ver.”

Jack hastanenin, babasının, Sam’in numaralarıyla Sacramento’ya giderken şarj edecekleri ve yanlarında bulunduracakları Mel’in eski telefonunun numaralarını verdi

“Şüpheli biri var mı? Tanıdığı biri olabilir mi?”

“Şu an durumu dışında hiçbir şey bilmiyorum. Babamı ancak yola çıktıktan sonra telefonları şarj edip dağları ve ormanı geçtikten sonra arayabileceğim, bakalım ne ha-

vadis verecek. Şimdi hemen yola çıkmam lazım, bir an evvel oraya ulaşmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi Mike. “Elbette. Telefonum sürekli cebimde olacak. Şimdi hastaneyi arayayım, bakalım ne öğrenebileceğim.”

Jack, “Teşekkürler, bu çok iyi olur,” dedi ve telefonu kapattı.

Mike oturduğu yerde çaresiz bir halde uzun süre telefonuna baktı. Brie olmasaydı, diye düşündü. Tanrım, keşke Brie olmasaydı!

Aklına beraber geçirdikleri zamanlar geldi. Birkaç ay önce Virgin River’a yeğenini, Jack ve Mel’in yeni doğan bebeklerini görmeye gelmişti.

Mike onu nehir kenarında piknik yapmaya götürmüştü; burası nehrin en geniş kısmıydı, ancak su sığ olduğu için balıkçıların ilgisini çekmiyordu. Orada büyük bir kaya kütesinin karşısında yemek yemişler ve suyun kayalara çarparken çıkardığı fısıltıya kulak vermişlerdi. Burası daha çok gençlerin sevgilileriyle birlikte geldikleri bir yerdi. Bu koca kaya kütesi, nehir yatağında gelişen harika bazı olaylara tanık olmuş ve birçok sırrın gizli kalmasını sağlamıştı. Hatta aslında burada Mike’ın kendisine ait bir sırrı da vardı. O gün orada Brie’nin elini uzun süre tutmuş, Brie de elini geri çekmemişti. Mike ona ne kadar bağlı olduğunu ilk defa o zaman anlamıştı. Bir nevi tutku denebilirdi buna. Otuz yedi yaşında ihtiyar bir adamın aşkı gibi gelse de, aşkın yaşla ne ilgisi vardı, kendini on altı yaşında bir delikanlı gibi hissetmişti.

Aslında Mike ve Brie’nin ilk tanışmaları yıllar önce Jack’in Irak’taki son görevinden önceki izni sırasında Sac-

ramento'daki ailesini ziyarete gittiği dönemde, Brie de ağabeyini görmeye geldiği zaman olmuştu. Mike o zamanlar görevli olduğu yedek müfrezenin aktifleştirileceğinden, bu vesile ile Jack'le tekrar karşılaşacağından ve ikinci kez onun emrinde görev alacağından haberdar değildi. Brie de oradaydı ve Sacramento'lu bir polisle yeni evlenmişti. Mike onun kocası için, iyi bir adama benziyor, diye düşünmüştü. Brie ise Sacramento'da bölgede savcı olarak çalışıyordu. Yaklaşık 1.60 boyunda ufak tefek bir kadındı, beline kadar uzanan, yumuşak, kahverengi saçları vardı. Görüntüsü her ne kadar saf, küçük bir kıza benzese de aslında küçük değildi. En azılı suçluları bile hapse göndermekte üstüne yoktu ve memleketin en çetin savcılarında biri olduğu konuşuluyordu. Mike onun güzelliğinin yanında beynine ve cesaretine de hayran olmuştu.

Geçmişte, vurulma olayından önce, kimsenin evli ya da bekâr olması umurunda olmazdı ama onlar yeni evliyidiler ve Brie kocasına âşıkı. Gözü ondan başka hiçbir erkeği görmüyordu.

Jack'in oğlu doğduğu zaman ve tekrar Virgin River'da karşılaştıklarında, Brie zor bir boşanma davasından sonra toparlanmaya çalışıyordu; kocası onu en yakın arkadaşı için terk etmişti ve Brie perişan olmuştu. Yalnız kalmış, incinmiş ve kırgındı. Mike'ın da içi burkulmuş ve hemen onu kollarının arasına alarak teselli etmek istemişti. Ama Brie kocasının sadakatsizliğinden yılmış olduğu için kalbini kimseye açmamaya kararlıydı. Hiçbir erkeği gözü görmüyordu. Hayatında hiç kimseye, hele de geçmişte birçok kadınla yakın ilişkisi olan başka bir çapkına yer yoktu. Bir sorun da Jack'in bebek bakıcısı olmasıydı, ona karşı

bu kadar korumacı davranması garip kaçıyordu. Ancak Mike artık eskiden olduğu gibi çılgın, başıboş bir kadın sevdalısı değildi. O sakattı, vücudu artık istediği şekilde çalışmıyordu.

Onu son gördüğünden beri sadece birkaç hafta geçmişti.

Ailenin geri kalanıyla birlikte Virgin River'a Jack'in yeni evinin inşaatına başlamak üzere yardıma gelmişlerdi. Preacher ve nişanlısı Paige ertesi gün bu yeni evin çatılmış çatısı altında evleneceklerdi. 6 ay önce bir adım bile atmakta zorlandığı göz önüne alınırsa, düğünde Brie'yi dans pistinde oldukça iyi döndürmüştü. Harika bir parti olmuştu. Yöresel ve lezzetli bolca yemek yenmiş, barbekü yapılmıştı, sonra iskemleler kenara çekilerek, orkestra Jack'in henüz inşaatı bitmemiş, çevresi çiçeklerle süslenen evinin zeminine yerleşmişti. O da Brie'yi kahkahalar atarken kollarına almış ve döndürmeye başlamış, fırsat buldukça tempoya uyarak yanağını onun yanağına dayamış ve kulağına muzipçe, "Ağabeyin kaşlarını çatmış bize bakıyor," diye fısıldamıştı.

"Acaba neden?" diye gülmüştü Brie.

Mike, "Kendisine benzeyen bir adama yakın olmanı istemiyor herhalde," diye cevap vermişti.

Bu cevap onu çok eğlendirmişti anlaşılan. Kafasını geriye doğru atmış ve coşkulu bir kahkaha atarak, "Boşuna şişinme," demişti. "Senin kadınlar üzerindeki büyük başarıyla ilgisi olmasa gerek. Sen ağabeyimin bebek bakıcısının peşindeki sıradan bir erkeksin. Hepsisi bu."

"Sen kendin de bebek sayılmazsın," diye onu kendine çekerek cevaplamıştı Mike. "Bence bu konuyu fazla diline

doladın ve onu sinirlendiriyorsun, bilmiyor musun kafası çabuk atar?”

Brie yanıt olarak ona daha çok sokulmuş ve “Bana kızmaz,” diye fısıldamıştı.

Mike ise, “Senin içinde bir şeytan olmalı,” demiş ve onu boynundan öpmüştü.

Brie, “Senin içinde de bir sersem olmalı,” demiş ve boynunu biraz daha açmak için başını yavaşça geriye doğru atmıştı.

Sonraki yıllarda onunla baş başa kalmak için zaman zaman fırsat bulmuş, onu baştan çıkarmış ve sonradan hayallerine girecek şekilde sevişmişlerdi. Ancak bedenindeki 3 kurşun bazı şeylere engel oluyordu elbette. Onu ağabeyinin koruyucu gözlerinden uzaklaştırsa bile sevişmeyi tam neticelendiremiyor ve o zaman da, “Beni ağabeyine vurdurmak mı istiyorsun?” diyordu.

“Yok, seni gerçekten vuracağını hiç sanmıyorum. Ama ben yıllardır doğru dürüst bir düğün arbedesine girmedim.”

Ayrılırken ona kısaca sarılmış, tatlı kokusunu içine sindirmiş, yanağına değen yanağını ve elini beline dolayarak kendisine yaklaştırdığı bedenini hissetmişti. Arkadaşça bir tavırdan biraz fazlasıydı bu, kışkırtıcı bir dokunuştü ve Brie de buna karşılık vermişti. Mike onun flört etmekten zevk aldığını düşünmüştü. Biraz kırıştırmak gibiydi bu, ama kendisi için konu bundan çok daha fazla önem taşıyordu. Brie, Mike’ın aklında onu rahatsız edecek kadar çok yer işgal ediyor ve eğer Mike ona aşkını sunabilse Brie’nin, tüm kalbini ve ruhunu ele geçireceğini hissediyordu, hatta belki geçmişindeki tüm kadınları bile unut-

turacaktı. Bu aslında Mike'ın istemediđi bir Őeydi, ancak yine de onu dűŐünmekten ve arzulamaktan vazgeçemiyordu.

Bu talihsiz olayı, Brie'nin başına gelenleri ve hastanedeki halini dűŐünmeye bile dayanamıyordu. Kalbi paramparça olmuştu. Onun iyileŐeđini bilmek için can verebilirdi.

Arabasını harekete geçirdi, omzundan geriye baktı ve tekrar anayola çıktı. Gaza bastı ve Sacramento çıkıŐını yakalamak için hızla akan trafik Őeridine geçti.

Birkaç saat sonra Mike devlet hastanesine ulaŐtıđında, Sam'in cep telefonuna oraya vardığını bildiren ve onları nasıl bulacağını soran bir mesaj bıraktı. Bu suçun kurbanı olan bir savcının özel koruma altında olduğunu ve diğer hastalarla aynı ortamda olmayacağını varsayıyordu.

Sam hastanenin kapısına geldi ve elini uzatarak, "Mike. İyi ki geldin. Eminim Jack burada olmandan çok memnun olacaktır," dedi.

"Güneye doğru yola çıkmıŐtım ve zaten neredeyse buralara kadar gelmiŐtim. Brie benim için özel bir dosttur, yardımcı olmaya hazırım."

Sam dönerek asansörlere doğru ilerlerken, "Maalesef bir Şey yapabilir misin bilmiyorum," dedi. "Bedensel olarak iyileŐeđini biliyorum ama böyle bir olaydan sonra bir kadın neler yaŐar onu tahmin bile edemiyorum doğrusu..."

"Őimdiye kadar ne öğrendiniz?" dedi Mike. "Saldırkanı tanıyor muymuş?"

"Ah evet. Jack'in ođlu doğduğu dönemde Brie'nin üzerinde çalıŐtıđı davayı hatırlıyor musun? Seri tecavűzcüyü hani? Medyada yapılan gösteriyi? Aynı adammış, polise teŐhis etti."

Mike durdu ve kaşlarını çatarak, “Emin miymiş peki?” diye sordu. Henüz özgürlüğüne kavuşan birinin böyle bir şey yapması çok saçma, diye düşündü. Brie o davayı kaybetmişti ve bu onun için tam bir hezimet olmuştu, çünkü boşanma davası ve bu dava peş peşe gelmişti. Gökyüzü üstüne çökmüş gibi kötü hissetmişti kendini. Ayrıca olay bu tip adamların işine pek benzemiyordu, onlar hemen sıvışırlandı. Brie gibi onların peşine düşebilecek cesareti olanlardan mümkün olduğunca uzağa kaçarlardı.

“Son derece emin,” dedi Sam.

Mike, “Acaba kafasına darbe mi almıştı? Hayal mi görmüştü? Darbe yüzünden gerçekten uzaklaştığı gelip gitmeler mi oluyordu?” diye düşünmekten kendini alıkoyamadı.

“Ya yaraları?” diye sordu.

“Suratı paralanmış, iki kaburgası kırık ve gerisi malum.” dedi Sam. Duraksadı ve “Malum olanlar tecavüz sırasında gerçekleşmiş. Bilirsin,” dedi.

Mike, “Bilirim,” dedi. Kesikler, kanama, çürükler...

“Tecavüz uzmanı bir yetkili ya da polis onunla görüştü mü?”

“Evet, ama o sadece Mel’i istiyor, haliyle.”

“Tabii,” dedi Mike. Jack’in karısı Mel, Virgin River’da hemşire ve ebelik görevlerini yürütüyordu ve daha önce Los Angeles’ta büyük bir travma merkezindeki çalışmalarından dolayı seneler süren uzun bir tecrübesi vardı. Dayak ve cinsel istismar konularında uzmandı.

O bu olayın tıbbi açıdan gözü kulağı olabilirse, Mike da polisiye açıdan gerisini takip edebilirdi. “Bu sabah saat yedide haberleştik. İki-üç saate kadar buraya gelmiş olurlar, tabii şehirden ne kadar çabuk çıkabildiklerine bağlı.”

Mike o sırada bir odanın girişinde duran üniformalı bir memuru fark etti; Brie bu odada olmalıydı. “Gidip birileri ile konuşayım, bakalım yeni bir şeyler öğrenebilecek miyim. Ama önce aileye bir merhaba demek istiyorum,” dedi. Aşağıdaki holde grup halinde bekleyen insanlara yaklaştı. Jack’in diğer üç kız kardeşi, onların kocaları ve birkaç yeğen olmak üzere hepsi Mike’ı görmekten memnun olmuşlardı ve teşekkür ettiler. Daha sonra hemşirelerle konuşmak ve güvenlik odasında bu işi takip eden emniyet sorumlusunun telefonunu almak gibi işleri halletti. Dedektiflerin söylediklerine göre zanlı henüz bulunamamıştı. Doktor yaralar hakkında bilgi verdi, ama hepsi bu kadardı. Anlaşılan feci bir saldırıya uğramasına rağmen Brie fiziksel olarak iyileşecekti.

Üç saat kadar sonra Jack, Mel ve bebek David de gelmişlerdi. Jack babasına sarıldı ve Mike’a şaşkınlıkla bakarak, “Sen burada mısınız?” diye sordu.

Mike, “Zaten yakınlardaydım, bari geleyim belki yardımım dokunur, şahsen olayın mahallinde olmak daha iyi olur diye düşündüm,” diye cevap verdi.

“Bak bunu hiç beklemiyordum,” dedi Jack.

“Hadi canım, sen benim için daha fazlasını yapardın,” diye cevap verdi Mike. “Ayrıca Brie’yi sevdiğimi bilirsin,” diye ekledi. Sonra, “Mel,” diyerek bebek David’e uzandı. “Gelir gelmez seni görmek istiyormuş.”

“Ah tabii,” dedi Mel ve bebeği ona verdi.

“Sanırım tecavüz delillerinin nasıl toplandığı konusunda Mel’in görüşünü istiyor,” dedi Mike Jack’e dönerek. “Hadi git sarıl kardeşine. Şimdi artık onu görebilirsin.”

“Sen onu gördün mü,” diye sordu Jack.

“Hayır, sadece aileye müsaade var. Ama birkaç kişi ile görüştüm, ne biliniyorsa öğrenmeye çalıştım.”

Jack, “Tanırım,” dedi ve arkadaşının pazılarını sıkarak sözüne devam etti. “Sağol Mike, Bunu hiç beklemiyordum.”

Mike, “Olur mu hiç, beklemeliydin.” diyerek küçük David’le oynatarak güldü. “Bizim aramızda işler böyle yürür, değil mi?”

Jack devlet hastanesinde yatan kardeşinin yanında neredeyse 12 saat boyunca oturdu. Oraya vardıklarında saat sabah on birdi, şimdi ise gece on bir olmuştu. Aile fertleri kapının dışındaki koridorda hep birlikte bütün gün beklemişlerdi, ama akşam olunca hayati tehlikesi olmadığı ve hastaya sakinleştirici verildiği için evlerine dönmüşlerdi. Mike, Mel ve bebeğini Sam’in evine götürmüş ama Jack, Brie’yi yalnız bırakmak istememişti. Brie bütün aileye yakındı, ancak Jack’le arasındaki bağ en güçlü olanı idi.

Jack kardeşinin bu halini gördükçe içi paramparça oluyordu. Brie’nin suratı korkunç görünüyordu, şişmiş ve morarmıştı. Durumu doktorun söylediğinden daha vahim gibi duruyordu. Ancak hasar kalıcı değildi ve eski güzelliğine kavuşacaktı. Jack birkaç dakikada bir eğiliyor, onun yumuşak saçlarını okşuyor ve eline dokunuyordu. O ise verilen sakinleştiriciye rağmen uykusunda ara ara çırpınıyordu. Kaburgalarındaki sorundan çekinmese Jack onu bu hezeyanlar esnasında sıkıca kucaklayacaktı. Bunu yapamadığı için yatağa doğru eğiliyor, kardeşinin yüzünün şişmemiş olan kısımlarına dokunuyor, alnına bir öpücük kondurarak, “Buradayım Brie, artık emniyettesin bebeğim,” diyordu.

Gece yarısı olmuştu ki omzunda bir el hissetti, dönünce kendini Mike'ın kara gözlerine bakarken buldu.

“Artık eve git Jack,” dedi. “Biraz dinlen, ben burada onun yanında kalırım.”

“Onu bırakamam,” dedi Jack.

Mike, “Bırakmak istemediğini biliyorum, ama ben biraz kestirdim,” diye uydurdu. “Sam evinde bana bir oda verdi. Olur da uyanırsa diye ben burada yanında otururum, ki bence uyanmayacaktır. Ayrıca şurada koridorda polis de var. Git biraz dinlen ki yarın burada gereken şekilde hazır olasın.”

“Ya ben yokken uyanırsa...”

“Serumla onu bütün gece uyutacak kadar kuvvetli sakinleştirici veriyorlar,” diye cevap verdi yavaşça Mike. “Merak etme.”

Jack hafifçe gülümsedi. “Sen vurulduğun zaman bir hafta boyunca her gece yanıbaşında oturmuştum.”

“Evet,” dedi Mike. “Ödeşme zamanı. Hadi evine, karının yanına git. Sabah erkenden görüşürüz.”

Jack'in sonunda gitmesine şaşırılmıştı Mike. O değer verdiği insanlar için günlerce yorgun olsa da ses çıkarmayan bir adamdı. Mike Brie'nin yatağının yanındaki iskemleeye oturarak nöbet tutmaya başladı. Yüzündeki dayak izleri onu şaşırtmıyordu, daha kötüsünü görmüştü. Ama içten içe üzülmüyordu. Nasıl bir canavar onu bu hale getirmişti, gözlerine inanamıyordu.

Gece boyunca hemşireler gelip giderek serumu kontrol edip tansiyonunu ölçtüler, arada da kendi dinlenme odalarından Mike'a kahve getirerek ikram ettiler, bunun tadı makine kahvelerinden çok daha iyi idi.

İçtiği kahveler yüzünden hemşirelerin birine yerine oturmasını rica ederek koridorun sonundaki tualete koşmuş, bunun dışında yerinden kıpırdamamıştı. Ama Brie de yatakta birkaç kere rahatsızca dönmek dışında hiç kıpırdamamıştı.

Mike zamanında vurulmuş askerleri zarar görmeyecekleri yerlere taşımış, ölmek üzere olan askerlerin yanbaşıda otururken kafasının yanından keskin nişancıların kurşunları uçuşmuştu. Ama bunların hiçbiri Brie'nin hırpalanmış bedenine bakarken hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Ona yapılanları düşündükçe vücudunu daha önce varlığını bile bilmediği bir öfke kaplıyordu. Her ne kadar onun güçlü ve güzel bir kadın olduğunu bilse de, ona baktıkça aklına sürekli birkaç ay önce pikniğe götürdüğünde hafızasına kazıdığı o hassas çehre geliyordu. Kocasını tarafından terk edilmiş ve ihanetten dolayı mahvolmuş genç ve güzel bir kadın. Hangi aptal ondan vazgeçebilir, diye düşündü. Aklı almıyordu.

Tecavüz davası Brie'nin hayatının en zor davalarından biri olmuştu. Bu seri tecavüzcü sanık ile ilgili dava raporunu hazırlaması aylar sürmüştü. Adli deliller güçlüydü ama ona davayı kaybettiren, kötü özgeçmiş olan bir hayat kadını olmuştu ve neticede sanık serbest kalmıştı. Başına gelenlerden sonra kendine gelince polise aynı adamı kendisine tecavüz eden kişi olarak teşhis etmişti.

Sabahın erken saatlerinde Brie, hâlâ şiş olan yüzünü Mike'a çevirmiş ve gözlerini açmıştı; daha doğrusu açmaya çalışmıştı. Özellikle çok şiş olan bir tanesi kısmen kapalıydı. Mike hemen sokuldu ve "Brie," diye fısıldadı. "Benim Brie. Buradayım."

Brie elleriyle yüzüne dokunarak, “Hayır! Hayır!” diye haykırdı.

Mike nazikçe onun bileklerini tutarak, “Brie! Benim Mike. Merak etme, Her şey yolunda,” dese de Brie ellerini yüzünden çekmedi. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Beni böyle görmeni istemiyorum...”

“Hayatım, gördüm bile,” diye cevap verdi Mike. “Saatlerdir burada oturuyorum. Hadi, sorun yok.”

Brie Mike’ın, ellerini hırpalanmış yüzünden yavaşça uzaklaştırmasına müsaade etti. “Neden? Sen neden buradasın? Burada olmamalıydın!”

“Jack soruşturmanın nasıl yapıldığını anlamakta ona yardımcı olmamı istedi. Ben de burada, senin yanında olmak istedim.” Mike yavaşça Brie’nin kaşını okşadı ve “İyi olacaksın, merak etme,” diye devam etti.

“Ama o. O benim silahımı aldı.”

“Polisin haberi var canım. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Çok tehlikeli biri o, onu yakalamaya çalışıyordum; bu nedenle bunu yaptı. Onu müebbede mahkûm ettirecektim.”

Mike’ın çenesi kasıldı, ama sesini yumuşak tutmaya devam etti. “Merak etme Brie, sorun yok, artık bitti.”

“Buldular mı onu,” diye sordu Brie. “Yakaladılar mı?”

Mike, “Hayır,” yanıtını verirken keşke bu soruyu sormasaydı, diye düşünüyordu. “Henüz yakalayamadılar.”

“Beni neden öldürmediğini biliyor musun?” derken bir damla gözyaşı şişmiş gözünden morarmış burnunun üstüne doğru akıyordu. Mike yavaşça bu gözyaşı damlasını sildi. “Ölmemi istemediğini söyledi. Yine onun peşine düşmemi ve mahkemede serbest kalmasını izlememi istiyor. Prezervatif kullanıyordu.”

“Ah Tanrım, hayatım.”

“Onu yakalayacağım Mike.”

“Lütfen. Şimdi bunları düşünme. Hemşireyi çağıracağım, sana bir sakinleştirici daha versinler.” Düğmeye basar basmaz hemşire geldi. “Brie’nin tekrar uyumak için takviyeye ihtiyacı var.”

“Elbette,” dedi hemşire.

Brie, “Tekrar uyanacağım nasılsa,” dedi, “uyanınca da aynı şeyleri düşüneceğim.”

Mike, “İstirahat etmeye çalış,” dedi ve uzanarak kaşının üstüne bir öpücük kondurdu. “Ben buradayım. Kapının önünde de sürekli bir polis memuru bekliyor, tamamen emniyettesin.”

“Mike,” diye fısıldadı Brie. Uzun bir dakika boyunca elini tutarak, “Gelmeni Jack mi istedi?” diye sordu.

Mike onun kaşına hafifçe dokunarak, “Hayır,” dedi. “Başına gelenleri duyunca gelmek zorundaydım,” diye fısıldadı. “Mecburdum.”

Seruma takılan sakinleştirici etkisini göstermeye başlarken Brie’nin gözleri yavaşça kapandı. Eli Mike’ın avuçlarından kayınca, o da tekrar arkasına yaslandı. Sonra kendi yüzünü avuçlarının içine alarak yere diz çöktü ve sessizce ağladı.

Jack şafak sökmeden hastaneye geri gelmişti. Duş alıp tıraş olmuş olmasına rağmen pek dinlenmiş gibi görünmüyordu. Gözlerinin altında kara halkalar oluşmuştu ve gündüz gözüyle biraz korkutucu görünüyordu. Mike’ın da sevdiği kız kardeşleri vardı, bu nedenle Jack’in içinde yanan öfkeyi anlayabiliyordu.

Mike Jack’le sakin bir şekilde konuşmak ve Brie’nin

geceyi istirahat ederek geçirdiğini söylemek için odanın kapısını yavaşça açarak dışarıya koridora çıktı. Onlar orada dururken viziteye çıkan doktor ve yanındaki hemşire odaya girdiler. Mike da fırsattan istifade erkekler tuvaletine gitti. Aynaya baktığı zaman kendisinin Jack'ten daha beter görüldüğünü fark etti. Onun da duş almaya ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı, ama oradan uzaklaşmak istemiyordu. Yakında aile fertleri tekrar geleceklerdi, ama Mike'ın kanısına göre Brie'yi hastanede uzun süre tutmayacaklardı.

Odaya geri dönerken Jack'in kapının önünde bir adamla konuştuğunu fark etti. Jack'le adam tam yüz yüze idiler. Güvenliği sağlamakla sorumlu polis memuru onlara yaklaşırken elleriyle birbirlerinden uzaklaşmaları gerektiğini belirtiyordu. O anda Mike diğer adamın Brie'nin eski kocası Brad olduğunu anladı. Jack birkaç saniye sonra adamı öldürecek gibi görünüyordu. Mike hemen, "Hop," diyerek aralarına girdi ve önce kolunu, daha sonra tüm bedenini aralarına sokarak onları birbirlerinden uzaklaştırdı. Tekrar, "Hop," dedi. "Saçmalamayın, kendinize gelin."

Jack Mike'ın omzu üstünden uzanarak Brad'e seslendi: "Burada ne halt ediyorsun?"

Brad ters ters bakarak, "Ben de seni gördüğüme sevindim Jack," dedi.

Jack ise, "Burada işin yok senin," diye bağırды. "Onu terk ettin ve aranızdaki her şey bitti."

"Hey," dedi Brad kızgın bir şekilde. "Ben Brie'den vazgeçmedim ve asla vazgeçmeyeceğim. Onu mutlaka göreceğim."

"Hiç sanmıyorum," dedi Jack. "Seninle uğraşacak hali yok şimdi."

“Kimin kalıp kimin gideceğine sen karar veremezsin Jack, buna ancak Brie karar verir.”

“Hadi ama,” dedi Mike sert bir tavırla araya girerek. “Burası bu konuların yeri değil.”

“Sor bakalım dışarıda devam etmek ister mi,” diye patladı Jack.

“Evet ben-”

“Hop hop. Burada bu işleri yapamazsınız!” Mike kollarını açarak iki erkeği birbirinden uzaklaştırdı.

Brad, Mike’ı iterek Jack’e iyice yaklaşmıştı, ancak sesini dikkatle yumuşatarak, “Bana kızgın olduğunu biliyorum Jack,” dedi. “Hem duruma hem de bana kızgınsın. Seni suçlamıyorum. Ama bana kabadayılık edersen Brie için durum daha da zorlaşacak. Ve bu memur da seni alıp götürecektir.”

Jack ise dişlerini gıcırdatarak Mike’ın öbür tarafından ittiyordu ve Mike onları ayrı tutmak için bayağı zorlanıyordu. “Birine fena halde yapıştırmak istiyorum,” dedi Jack dişlerinin arasından. “Hemen şimdi, ne olursa olsun. Karını terk ettin, bu pis herif hakkında soruşturma yürütürken onu yüzüstü bıraktın. Onun ne hale düştüğünden haberin var mı?”

Aman Tanrım, şimdi bunlar birbirlerine girecekler, diye düşündü Mike. Her an hastane koridorlarında kapışabilirlerdi. Mike’ın boyu 1.83 civarındaydı ve güçlü kuvvetli bir yapısı vardı. Oysa hem Brad, hem de Jack daha uzun boylu, daha yapılı ve çok öfkeliydiler, ayrıca ikisinin de omzunda sakatlık yoktu. Dövüşmeye başladıkları zaman Mike’ın onların arasında ezilmeye niyeti yoktu.

“Tamam,” dedi Brad. “Tamam, Anladım! Ama bilm-

esini istiyorum ki, onun başına gelenler beni ilgilendirir. Evet, boşandık ama müşterek bir geçmişimiz var. Çoğu da iyi olan bir geçmiş. Ve şimdi yapabileceğim bir şey varsa...”

Mike, “Hey!” diye polis memuruna seslendi. “Hey! Buraya gel.”

Sonunda polis geldi ve Mike’la birlikte Jack ve Brad’in arasına girdi. “Tamam beyler,” dedi polis. “Talimat aldım, Bayan Sheridan’ın kapısının önünde itiş kakış yok. Sakin bir şekilde konuşmak istiyorsanız, koridordan aşağı doğru yürüyün.”

Ah, bu ne iyi bir öneri böyle, diye düşündü Mike. Koridordan aşağı doğru giderlerse konuşmazlardı. Mike dikkatle Jack’in birkaç adım arkasından gitti. “Derin bir nefes al,” dedi yavaşça. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Jack Mike’a dik dik bakarak, “Emin misin?” dedi.

Mike, “Geri çekil,” derken elinden geldiğince otoriter bir tavır takındı.

Tam o sırada Brie’nin odasından bir hemşire çıktı ve Brad, Jack’in müdahalesine fırsat vermeden, “Hanımefendi, ben Bayan Sheridan’ın eski kocasıyım, ismim Brad. Ben de bir polis memuruyum,” diyerek rozetini gösterdi. “Şu an mesaide değilim, lütfen sorar mısınız beni görmek ister mi? Lütfen?”

Hemşire bir U dönüşü yaptı ve odaya geri girdi.

Brad çenesini uzatıp gözleriyle Mike’ı işaret ederek, “Onun burada ne işi var?” diye sordu.

Ah, işte şimdi hata yaptı, diye düşündü Mike, Brad kafayı mı yemişti? Kendisini Jack’in ellerinden kurtaran kişiye mi kafa tutuyordu? Yumruklarını sıkmaya başladığını

hissetti. Sabık koca odada başka bir adam niye var diye bilmek istiyordu, öyle mi? Hem karısını başka bir kadın için terk ediyordu, hem de başka hiç kimse onun bıraktığı yerden devam etmeyecekti, öyle mi? Mike soğuk bir ifadeyle gülümsedi. Cesarete bak, keşke bıraksaydım da Jack bunu bir güzel pataklasaydı, diye düşünüyordu.

Jack araya girerek, “O da bir polis,” diye kısmen gerçek olan durumu belirtti. “Gelip bize yardımcı olmasını rica ettim.”

“Artık gidebilir,” dedi Brad. “Onun yardımına ihtiyacımız yok.”

Bu son damlaydı, Mike Brad’e doğru bir adım attı, ancak güçlü bir el onu arızalı omzundan tutarak durdurdu. Aklını başına getiren bu hareketti. Brie’yi bu konulara seyirci yapmayacaktı, ama bir gün başka bir yerde, mesela otoparkta falan karşılaşılırsa, ne olacağı hakkında bir söz veremezdi. Şimdi Jack gibi o da Brad’i parçalamak istiyordu.

Hemşire odadan çıktı ve Brad’e dönerek, “Doktorun işi bitince siz içeri girebilirsiniz,” dedi

Brad içgüdüsel olarak artık etrafındakilere üstünlük taslamaması gerektiğini hissetmişti Ancak diğer erkeklerle göz göze gelmekten de kaçınmadı. Jack Brad’e dönerek, “Sana bir soru sormak istiyorum,” dedi. Üniformalı tarafından dışarı atılmamak için sesini kontrol altında tutmaya gayret ediyordu. “Olayın olduğu gece sen görevde miydin?”

“Hayır.”

Jack dişlerini sıktı. “O zaman başka bir kadın için kardeşimi terk etmeseydin, o gece evinde olacaktın. Bel-

ki de eve gelmesini bekliyor olacaktın. Ve belki de onun çığılıklarını duyacaktın. Herhalde iyi geçmişimiz var derken kastettiğın bu olsa gerek.”

“Hey,” diye başladı Brad, belli ki bu konuda tartışmak istiyordu. Ama Jack ona arkasını döndü ve koridordan aşağı doğru yürümeye başladı. Tam o sırada odanın kapısı açılarak doktor dışarıya çıktı, elindeki grafiklere bakarak üç erkeğın yanından geçti. Brad çenesini yukarıya kaldırarak kısaca onlara baktı ve doğru Brie'nin odasına girdi.

Mike derin bir nefes aldı. “Az kalsın bu iş çirkinleşecekti,” dedi.

Sonra Brie'nin odasının kapısının yanındaki iskemleye doğru giderek oturdu. Jack ise kıpır kıpır etrafta dolaşıyordu. Kapıdan uzaklaşarak koridorda aşağı doğru yürümeye başladı.

Mike ise dirseklerini dizlerine dayayarak sakalını kaşıdı. Bu esnada polisin yanında durduğunu fark etti.

“İş kötüye gidiyordu,” dedi polis memuru koridorda birkaç adım uzakta çenesi kasılmış, ellerini iki yanında yumruk yapmış olan Jack'i göstererek.

Mike başını çevirerek önce genç memura baktı. Sonra en sevgili dostu Jack'e döndü, adamcağız çaresizlikten acı çekiyordu. “Kimse sevdiği kadının başına böyle bir şey gelmesine hazırlıklı olamaz,” dedi yavaşça. “Hiç kimse.”

Brie o gün akşamüstü hastaneden taburcu oldu ve babasının evine gitti. Sam ve Jack onu arabalarına almışlardı, Mike ise kendi arabasını kullanarak endişeyle peşlerinden gidiyordu. Mesleği sırasında çok tecavüz olayı ile karşılaşmamıştı, ama tabii konuya da tamamen yabancı

değildi. Bu derece sabırlı ve sakin bir kadına rastlamamıştı. Hep beraber Sam'in evine vardıkları zaman Brie dosdoğru genç kızlığında kendisine ait olan odaya gitti. Jack'i yanına çağırarak odadaki aynayı örtmesini istedi.

Brie o gece yemeğini de tepsi içinde odasında yedi. Kız kardeşleri teker teker uğruyor ama yanında uzun süre kalmıyorlardı. Sheridan'lar 5 kardeşiler, Brie dışında hepsi evliydi. Kız kardeşlerin iki tanesi Jack'ten daha büyüktüler, bir tanesi birkaç yaş daha küçüktü ve sonra sıradaki Brie idi. Tekne kazıntısı olarak tabir edilebilecek kardeş, Jack'ten tam 11 yaş küçüktü.

Kendisinden yaşça büyük üç kız kardeşi toplam sekiz torun, Jack ile Mel ise tek erkek torun olan David'i aileye katmışlardı. Yani ailecek toplandıkları zaman, kolayca başa çıkılamayacak kadar gürültülü ve kahkaha dolu bir kalabalık oluşuyordu. Mike daha önceki ziyaretlerinde bunu kendi gözleriyle görmüştü. Valenzuela evinde adet böyleydi. Ancak şimdi durum farklıydı. Ev şimdi sessizdi, neredeyse bir anıtmezara dönüşmüştü.

Mike, Sam, Jack ve Mel ile birlikte sakin bir yemek yediler.

Sofra toplandıktan sonra, "Sen de artık Los Angeles a doğru yola çıkarsın," dedi Jack

Mike, "Her neyse," diye omuzlarını silkti. "Bir gelişme var mı diye görmek için bir iki gün daha kalabilirim."

Jack, "Sana engel olmak istemem," dedi ve verandaya çıktı, Mike da onu takip etti. "Bir gelişme olursa sana haber veririm."

Bu sırada Sam elinde bir tepsi içinde üç bardakla dışarıya, yanlarına geldi. Amber rengi sıvıyla dolu bardakları veran-

dadaki masanın üstüne yerleştirdi. Hiç konuşmadan üç adam bardaklarını alarak sessizlik içinde içkilerini yudumlamaya başladılar. Sacramento vadisinde bunaltıcı bir Haziran havası vardı, rutubetli ve oldukça basıktı. Birkaç dakika sonra Sam kalktı ve iyi geceler diledi. Ondan sonra Jack içkisini bitirdi ve içeri girdi. Birer birer evin içindeki ışıklar sönmeye başladı, Mike için sadece mutfak ışığını açık bırakmışlardı. Çok yorgun olsa da Mike'ın canı hemen yatıp uyumak istemiyordu. Bir bardak daha içki içti, tekrar verandaya çıktı ve masanın üzerindeki mumu yaktı.

Kendi kendine, bütün aile şokta, diye düşündü. Sessizce dolaşılıyor ve içten içe Brie'nin yok olan masumiyeti için yas tutuyorlardı. Bu çatının altındaki herkes müthiş acı çekiyordu; Brie'nin izlerini taşıdığı, ona vurulan her darbenin etkisini onlar da içlerinde hissediyorlardı.

“Artık gitsen iyi olur.”

Başını kaldırıncaya veranda kapısında duran Brie'yi gördü, hastaneden eve gelirken üzerinde olan kıyafetleri değiştirmemişti. Oturduğu yerden kalkarak, “Brie,” dedi.

“Dedektiflerle birkaç kez konuştum. Tecavüzcü Jerome Powell'ı New Mexico'ya kadar takip etmişler, sonra izini kaybetmişler.” Gayet ciddi bir tavırla devam etti: “Tecrübelerime göre, yüzde doksan beş ihtimalle kaçmıştır, başka eyalete gitmiştir. Ben de derhal avukat tutmaya ve grup terapiye katılmaya karar verdim... Bir süre daha işe gitmeyeceğim. Jack ve Mel hafta sonuna kadar burada kalmak için ısrar ediyorlar ama sen artık gitmelisin. Aileni ziyaret etmelisin.”

“Gelip burada benimle biraz oturmak ister misin?” diye sordu Mike.

Brie başını iki yana salladı. “Her gün savcılıkla irtibatla olacağım, bakalım yeni bir bilgi ulaşacak mı diye. Ve tabii ki burada kalacağım. Polis merkezinden destek almam gerekirse çok vicdan azabı çeken eski kocam var. Ve çok yardımcı oluyor.” Derin bir nefes aldı. “Sana veda etmek ve yardımların için teşekkür etmek isterim.”

Mike kollarını açarak ona doğru yürüdü ve “Brie,” dedi.

Brie önce onun bir elini tuttu, ama sonra gözlerindeki bakış Mike’ı olduğu yerde durdurdu. Brie başını sağa sola sallayarak elini kaldırdı. “Anlamalısın,” diyerek kendisine yaklaşmaması gerektiği konusunda Mike’ı uyardı.

“Anlıyorum, tabii ki,” dedi Mike.

Brie, “Arabayı dikkatli kullan,” diyerek evin içinde gözden kayboldu.